

det vistnok betragtes som paa Forhaand slaaet fast, at man ogsaa i Fremtiden bør følge denne Vej. Jeg tror ogsaa, at det er den rigtige Vej at følge. Det er ganske naturligt og billigt, at de Interessenter, gennem hvis Bidrag et større Overskud til et vist Tidspunkt er fremkommet, faa i alt Fald en Del af dette Overskud, for saa vidt man ikke mener at skulle udbetale det hele til dem. Overskuddet er jo nemlig for en væsentlig Del — maaske alene — fremkommet derved, at de have betalt et større Bidrag, end det i og for sig har været nødvendigt. Det er vist ogsaa rigtigt for Anstaltens egen Skyld at gøre dette, fordi man ved disse Bonusudbetalinger styrker den i Konkurrencen mod de andre Livsforsikringsinstitutter, idet netop denne Udbetaling efter de moderne Forretningsprincipper spiller en stor Rolle som Løkkemiddel til at faa Folk til at lade sig forsikre i vedkommende Anstalter. Om selve Lovens Tanke mener jeg derfor ikke, der kan rejses nogen Tvivl, og jeg antager heller ikke, nogen saadan vil blive rejst. — Et andet Spørgsmaal vil det være, om det er heldigt allerede nu at gaa til en Lov, der er bestemt til at være vedvarende. Det er jo ganske vist, at man gennem de forefaldne Tilfælde har indhøstet en Række af Erfaringer, og det er ogsaa ganske vist, at det baade for Interessenternes og for Anstaltens egen Skyld vil være af Interesse, at det ikke er nødvendigt hvert 5te Aar at skulle ty til Lovgivningsmagten for at faa en Lov om dette Forhold. Hensynet til en Overbebyrdelse af Lovgivningsmagten bør naturligvis her ikke spille nogen Rolle. Vi ere jo allesammen her meget glade, naar vi faa noget Arbejde at udføre, og vi vilde derfor ikke besvære os over en Gang hvert 5te Aar at skulle se dette Tema vende tilbage. Af Hensyn til Interessenterne og selve Anstalten vil det imidlertid være af Interesse at faa en Lov, der enten vedvarende eller i alt Fald for en længere Række af Aar fastslaar Forholdet. For Interessenterne er det af Interesse, fordi de da saa nogenlunde vide, hvad de have at rette sig efter, og at de, hvis der maatte blive Overskud, ogsaa ville faa deres Part deraf. For Anstalten vil det være af Interesse, fordi den ved sine

Forsøg paa at vinde ny Interessenter kan henvise til, at der for lang Tid eller for bestandig er sikret ogsaa tiltrædende Interessenter en Andel i Overskuddet. Derimod kunde det være et Spørgsmaal, om Sagen allerede nu er moden til Vedtagelse af en Lov, som er bestemt til at være vedvarende, eller om ikke det rigtigste vilde være at nøjes med en Lov gældende for en Række Perioder, 3—4 femaarige Perioder, for at man gennem yderligere indhøstede Erfaringer kunde se, hvorledes det gik, og om man ikke i Fremtiden skulde fortsætte enten ganske paa samme Maade eller muligvis paa en anden Maade. Jeg ser vel, at i det foreliggende Lovforslag har man allerede i § 1 taget Hensyn hertil. Man har allerede forudsat, at Forholdene kunde stille sig saaledes, at det viste sig, at Bonusudbetalingen i Tidens Løb maatte ordnes efter helt andre Regler, og der er derfor i Paragraffens 2det Stykke taget det Forbehold, at de Regler, som foreslaas i Lovforslaget, kun skulde gælde, indtil anderledes ved Lov bestemmes. Jeg tror nu alligevel, at dette ikke vil faa overordentlig meget at betyde, at det i alt Fald kun vanskeligt vil faa noget at betyde, og at det kun vilde blive Tilfældet, hvis det skulde vise sig i Tidens Løb, at der var noget rent galt paa Færde. Naar en Lov som denne først er vedtagen, vil man kun skride til at forandre den under meget tvingende Omstændigheder. For det første vil jo Hensynet til dem, som allerede ere Interessenter, gøre sig gældende. Man vil sige, at de havde gjort Regning paa at faa deres Bonus beregnet i det mindste efter disse Regler, og at man derfor ikke ret vel kan nedsætte de Tal, hvorefter deres Bonus beregnes. Og tillige vil Hensynet til Anstaltens Tarv lige over for ny forsikrede træde noget hindrende i Vejen. Man vil let komme dertil, at man fra Konkurrenternes Side vil se det blive bebrejdet en Anstalt, at, hvad der nu er vedtaget, kun er noget, der gælder indtil videre. Man vil derfor fra Anstaltens Side være tilbøjelig til, saa vidt man kan, over for ny tiltrædende Interessenter at hævde, at det er ikke saa slemt ment, som det er skrevet, og at det i Virkeligheden er Mening, at man skal blive